Este posibil să trăieşti fără păcat?

de Joe Crews – Amazing Facts

Am citit recent povestea uimitoare a unei persoane care a acceptat să fie subiectul unui experiment ştiinţific de hipnoză. În timp ce se afla în starea de transă hipnotică superficială, i s-a cerut să ia un pahar de pe masă. Deşi era un bărbat puternic, de structură atletică, subiectul n-a fost în stare, nici măcar să mişte paharul de pe poziţie. În ciuda celui mai energic efort, n-a putut ridica un pahar, care era atât de uşor încât putea fi mutat de orice copil.

Vă întrebaţi de ce n-a putut să o facă? Pentru că specialistul, după ce l-a adus în starea de transă, i-a spus că nu este în stare să ridice paharul. Mintea lui era convinsă că acest lucru este imposibil de realizat şi, ca urmare, trupul lui a fost incapabil să îndeplinească ordinul de a-l ridica. Ce demonstrare dramatică a faptului că nici un om nu poate respecta acele porunci despre care crede că sunt imposibil de respectat!

Oare acesta să fie acesta motivul pentru care atât de mulţi creştini sunt slabi şi învinşi în viaţă? Este cunoscut faptul că teologia populară modernă învaţă milioane de oameni ideea că nimeni nu poate trăi fără să păcătuiască. Cele Zece Porunci au fost descrise ca fiind un cod ideal, alcătuit doar pentru a conştientiza omul de propriile sale nevoi.

Mulţi creştini moderni se orientează din ce în ce mai mult spre o atitudine indulgentă şi tolerantă faţă de subiectul păzirii poruncilor. Ei cred că iubirea lui Dumnezeu este incompatibilă cu regulile stricte şi cu pedepsele aplicate pentru încălcarea lor.

Aceasta este o doctrină foarte comodă, dar complet străină de învăţăturile Bibliei. Astfel, milioane de oameni sunt condiţionaţi să încalce marea lege morală a universului – fără trăi vreun simţământ de vinovăţie! Cuvântul lui Dumnezeu nu ne oferă nici un motiv pentru a ne simţi confortabil cu privire la păcat. Aceasta este problema centrală a fiecărei fiinţe născute pe pământ. Asemenea unei boli extrem de contagioase, păcatul a infectat sufletul cu germenii morţii şi nu s-a descoperit nici un tratament sau vaccin omenesc care să stopeze răspândirea fatală a bolii.

Încă de la prima sa apariţie, în grădina Edenului, păcatul a fost în contradicţie totală faţă de orice era bun. Niciodată, în nici o situaţie, nu a fost posibil să coexiste cu neprihănirea şi cu sfinţirea. Cerinţele lui Dumnezeu fac total imposibilă acceptarea păcatului sau a neascultării ca parte a vieţii creştine. Noua toleranţă faţă de păcat nu este biblică în nici un sens al cuvântului. Domnul Isus a venit pentru a-l mântui pe om din păcat; El a venit să nimicească păcatul. Nici un păcat nu va intra vreodată în Cer. Atitudinea noastră faţă de el

trebuie să fie strictă şi inflexibilă. Nici măcar nu ar trebui să se pună problema de a-l face mai acceptabil prin diminuarea numărului sau prin schimbarea formelor lui. *El trebuie nimicit*. Şi singura modalitate de eradicare a păcatului este primirea plinătăţii Domnului Isus Hristos şi a harului Său în viaţă.

Cât de ciudat este faptul că atât de mulţi credincioşi au devenit acum nişte apărători ai păcatului, ca şi cum triumful lui în viaţa creştinului ar imposibil de evitat. Cum îndrăznim noi să denaturăm credinţa în puterea harului lui Dumnezeu, despre care ni se vorbeşte în Evanghelie! Diavolul este deja învins de Domnul Isus şi nici un creştin nu trebuie să se lase intimidat de un vrăjmaş inferior şi învins. Nu avem nevoie să ne ocupăm de îndreptăţirea încălcării celor Zece Porunci.

Este destul de grav să te implici în mod deliberat într-un act al păcatului, dar este infinit mai grav, este mortal să-l aperi ca fiind ceva ce nu poate fi împiedicat. A spune că biruinţa nu este posibilă, înseamnă a nega legitimitatea Evangheliei şi o mare parte din Scripturile inspirate. Mai mult decât atât, aceasta adaugă un argument în sprijinul acuzaţiei iniţiale a lui Satana împotriva lui Dumnezeu şi le conferă un sentiment de siguranţă paralizant şi fals tuturor se încred în ea.

Adesea oamenii iau apărarea păcatului, deoarece, prin propria lor putere, nu sunt în stare să înceteze să-l facă. De exemplu, când nu pot renunţa la fumat, unii încep să găsească o scuză a prezenţei fumatului în vieţile lor. În loc să recunoască în mod sincer că nu pot învinge acest obicei, ei inventează argumente care susţin că nu le provoacă răul sau că nimeni nu poate fi perfect. Iar doctrina populară care afirmă că, de fapt, nimeni nu poate trăi fără păcat este convenabilă.

Probabil că este mai sigur să spui că majoritatea creştinilor din zilele noastre sunt resemnaţi cu scăderile lor faţă de legea morală. De fapt, sunt chiar mulţumiţi de ideea că Dumnezeu nici măcar nu se aşteaptă ca ei să împlinească în totalitate acea lege, nici în trup, nici în duhul.

Cât de amăgitoare este strategia Satanei! Ca inventator al acestei doctrine, cel rău nu face altceva decât să-şi susţină străvechea acuzaţie că Dumnezeu cere prea mult. El l-a acuzat pe Dumnezeu că este nedrept prin faptul că pretinde ceva imposibil.

Satana a fost în stare să convingă o treime din îngeri că Dumnezeu a fost nedrept prin faptul că pretindea ascultare faţă de legile Sale şi, de atunci, continuă în efortul de a convinge pe toată lumea să creadă acelaşi lucru. Gândiţi-vă puţin la aceasta şi întreaga strategie începe să aibă un înţeles diabolic. Satana ştie că păcatul este singurul lucru care poate ţine pe cineva în afara cerului. Având în vedere că păcatul este „călcarea legii”, el a fost nevoit să pună la

punct un plan pentru a face ca legea să pară un subiect discutabil şi de asemenea pentru a-i face pe oameni să privească în mod uşuratic călcarea ei.

În fiecare cruciadă evanghelistică întâlnim aceste idei într-o formă sau alta, de obicei când este vorba despre subiectul legii şi al Sabatului. Cerinţa neconvenabilă de a asculta este întâmpinată cu o strângere din umeri: „Ei bine, oricum nimeni nu poate păzi toate cele Zece Porunci”.

Dar problema nu se află aici. Nici chiar creştinii care au acceptat cerinţele legii morale nu se frământă cu privire la propria lor stricteţe în împlinirea legii, deoarece, ei înşişi au fost afectaţi, într-o manieră subtilă, de doctrina predominantă care susţine că prea multă atenţie acordată ascultării constituie o formă de mântuire prin fapte. În mod incredibil, unii par a fi atât de înspăimântaţi de păzirea prea strictă a legii, încât pur şi simplu caută ocazii de a o încălca. Procedând astfel, ei îşi liniştesc teama de a nu deveni legalişti.

Cum este posibil ca oamenii care s-au consacrat păzirii poruncilor, să ajungă la o contradicţie atât de ciudată cu propriile lor convingeri? Pericolul unei false înţelegeri a neprihănirii prin credinţă constituie numai o parte a răspunsului. Cea mai mare parte a problemei este întemeiată pe eşecul uman şi pe slăbiciunea firii. Deoarece şi-au dat seama că au eşuat în eforturile lor de a fi desăvârşiţi, în cele din urmă au ajuns la concluzia că este imposibil să nu păcătuieşti. Pornind de la această premisă, le-a fost uşor să înceapă să interpreteze textele Biblice, în aşa fel încât să susţină experienţa lor derizorie. Satana a exploatat înclinaţia firii umane de a-şi căuta motive şi scuze şi, curând, oamenii au dezvoltat o doctrină comodă, care să se împace cu devierile lor ocazionale de la lege. Drept consecinţă, majoritatea creştinilor din zilele noastre s-au resemnat la o experienţă care alternează între biruinţă – înfrângere, înfrângere – biruinţă. Pentru ei, aceasta constituie stilul de viaţă al unui creştinism normal.

Dar ceva este greşit cu privire la această poziţie. În primul rând, niciodată o doctrină nu trebuie să fie întemeiată pe simţămintele sau experienţa umană. Ea trebuie să izvorască din învăţăturile clare şi fără echivoc ale Cuvântului lui Dumnezeu. Este adevărat că textele Bibliei pot fi asociate în aşa fel încât să pară că susţin doctrina imperfecţiunii spirituale. Suntem asiguraţi de faptul că toţi au păcătuit, că firea se află în vrăjmăşie cu Dumnezeu şi neprihănirea omenească nu este decât o haină murdară. Dar toate aceste versete despre cădere, păcat şi înfrângere sunt legate de experienţa unei persoane *nerenăscute*. Există nenumărate alte texte care descriu o experienţă total opusă, caracterizată de biruinţă deplină şi viaţă fără păcat. În fiecare situaţie aceste versete se referă la viaţa plină de Duh a copilului convertit şi consacrat al lui Dumnezeu.

În citirea Scripturii trebuie înţeleasă întotdeauna această deosebire. Evanghelia lui Isus Hristos este *puterea* lui Dumnezeu pentru mântuire. Harul Lui este mai puternic decât toate forţele răului la un loc. Isus a venit să mântuiască pe poporul Lui din păcat. Nici un om care citeşte în mod inteligent capitolul şase din Romani, nu poate crede că creştinul este liber să păcătuiască. Apostolul Pavel desfiinţează în mod categoric ideea că un credincios ar putea continua să păcătuiască.

Este adevărat că, *în cazul* în care s-a comis un păcat, s-a pregătit posibilitatea iertării şi curăţirii, dar planul desăvârşit al lui Dumnezeu a deschis posibilitatea ca omul să învingă orice păcat şi să trăiască o viaţă desăvârşită prin Hristos. De fapt, făgăduinţele Bibliei asupra acestui subiect sunt atât de precise şi clare, încât este greu să te rătăceşti. În nici unul dintre nenumăratele texte care descriu experienţa victorioasă a unui copil al lui Dumnezeu născut din nou, nu poate fi găsit nici un înţeles ascuns şi nici o reţinere discretă. Şi nimeni nu trebuie să pună la îndoială puterea lui Dumnezeu de a ne elibera, numai pentru că cineva nu a crescut până la acea plinătate a credinţei, care aduce o biruinţă continuă. Faptul că Petru a început să se scufunde în Marea Galileii, nu s-a întâmplat pentru că planul lui sau puterea lui Dumnezeu au dat greş. Petru ar fi putut argumenta, spunând asemenea multora dintre creştinii moderni: „Dumnezeu nu doreşte ca eu să merg pe apă şi, pe de altă parte, oricum, nimeni nu poate face aşa ceva”. Ca şi primii noştri părinţi, încă mai continuăm în tendinţa de a da vina în cele din urmă pe Dumnezeu, atunci când nu reuşim să urmăm planul Lui cu privire la o vieţuire sfântă.

Făgăduinţa biruinţei depline

Duhul lui Dumnezeu pare să fi anticipat lupta prin care vor trece mulţi credincioşi pentru a accepta sau nu asigurările Bibliei cu privire la biruinţa totală. Prin urmare, scriitorii Bibliei au fost inspiraţi să folosească un limbaj aproape fanatic în descrierea posibilităţii de a învinge păcatul. Sunt utilizate expresii la superlativ, care pur şi simplu constrâng mintea. În loc de a spune că ar exista o posibilitate de a fi salvaţi, Biblia spune că noi putem fi „mântuiţi în chip desăvârşit”. Evrei 7:25. În loc de a spune că ar exista o posibilitate de a birui, ea ne asigură că „putem fi mai mult decât biruitori”. Romani 8:37. În loc de a ni se spune că putem triumfa uneori, ni se spune că putem fi „întotdeauna triumfători”. 2Corinteni 2:14. În loc de a ne făgădui că putem primi un ajutor în luptele noastre spirituale, Biblia spune că Domnul ne va da „cu mult mai mult decât cerem sau gândim”. Efeseni 3:20. Şi chiar versetul precedent acestuia ne garantează în mod clar că putem fi „umpluţi de plinătatea lui Dumnezeu”. Versetul 19.

Recunoaştem că multe dintre aceste făgăduinţe sunt prea vaste pentru a fi înţelese pe deplin de către minţile noastre omeneşti, dar cu siguranţă sunt menite să ne impresioneze cu privire la vastitatea resurselor lui Dumnezeu pentru situaţia noastră. Dacă limbajul pare exagerat, aceasta se datorează doar faptului că firea noastră este prea slabă şi credinţa noastră prea mică pentru a crede că o asemenea curăţie şi sfinţire morală ar putea fi vreodată posibilă. Înclinăm să ne încredem mai mult în simţămintele noastre decât în Cuvântul lui Dumnezeu.

Este importat să crezi făgăduinţele exact aşa cu sunt scrise? Da, pentru că eliberarea de păcat nu poate fi realizată decât în virtutea acestor făgăduinţe. „Prin care El ne-a dat făgăduinţele Lui nespus de mari şi scumpe, ca prin ele să vă faceţi părtaşi firii dumnezeeşti, după ce aţi fugit de stricăciunea care este în lume prin pofte”. 2 Petru 1:4.

Observaţi că numai „prin acestea” putem fugi de stricăciunea păcatului. Ce reprezintă „acestea”? Făgăduinţele lui Dumnezeu. Drumul către biruinţă este marcat cu claritate în textul acesta fantastic. Prin credinţa în făgăduinţe, noi devenim părtaşi naturii divine şi, prin puterea naturii înnointe, devenim capabili să fugim de stricăciunea păcatului. Cu alte cuvinte, totul depinde de predarea şi consacrarea cuiva faţă de Duhul lăuntric al lui Hristos. „Fără Mine”, spunea Domnul Isus, „nu puteţi face nimic”. Ioan 15:5.

La fel de importantă este declaraţia inspirată a apostolului Pavel, „Pot totul în Hristos, care mă întăreşte”. Filipeni 4:13. Acea mică expresie „pot totul” este cheia victoriei pentru fiecare dintre noi. Ea include puterea asupra drogurilor, a imoralităţii, a apetitului, mândriei şi asupra fiecărui păcat care ne-ar putea răpi viaţa veşnică.

Toate lucrurile la dispoziţia noastră

Cel mai important aspect în acest subiect este acela că, odată ce ai primit puterea lui Hristos în viaţă, poţi avea tot ceea ce ţi-ai fi putut dori vreodată. „El, care n-a cruţat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toţi, cum nu ne va da, fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” Romani 8:32. Aici apare din nou termenul asemănător – „toate lucrurile”. Îl veţi descoperi de asemenea în 2Petru 1:3: „Dumnezeiasca lui putere ne-a dăruit tot ce priveşte viaţa şi evlavia . . .”

Dacă alăturaţi aceste texte rezultă un tablou incredibil. Cerând prezenţa lui Hristos în viaţa noastră, primiţi în acelaşi timp tot ceea ce posedă Domnul Hristos. Apostolul Pavel descria acest lucru astfel: „Şi voi, prin El, sunteţi în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înţelepciune, neprihănire, sfinţire şi răscumpărare” 1Corinteni 1:30.

Aici „toate lucrurile” sunt exprimate în experienţe individualizate, foarte particulare, şi noi începem să înţelegem că Petru a avut dreptate spunând că Dumnezeu ne dăruit tot ce priveşte viaţa şi evlavia. Creştinii care se îndoiesc de posibilitatea biruinţei totale a păcatului trebuie să citească atent aceste versete. Ce implică aceste cuvinte: „neprihănire”, „sfinţire”, „răscumpărare”? Toate cele trei cuvinte ne promit mai mult decât eliberarea de vinovăţia păcatelor noastre trecute. Cuvântul „răscumpărare” nu se limitează la răscumpărarea de vinovăţia păcatului, ci înseamnă răscumpărarea de sub puterea păcatului. „Sfinţirea” este un cuvânt care descrie o creştere zilnică şi continuă în biruinţa păcatului. „Neprihănirea” înseamnă, literal, (în traducere engleză) *a face binele* şi reprezintă o împlinire dinamică a voinţei lui Dumnezeu. Toate acestea sunt cuvinte mari şi toate indică ideea de a fi eliberat, atât de vinovăţia morală cât şi de înfăptuirea păcatului.

Fiecare copil al lui Adam are o nevoie disperată de două elemente – iertarea pentru trecut şi puterea pentru viitor. Răscumpărarea le include pe amândouă; iar ideea că este inclusă doar o *deplină* eliberare de vinovăţia păcatului, şi numai o *parţială* eliberare de sub puterea păcatului, constituie o pervertire a Evangheliei. Domnul Isus nu a venit pentru a ne salva doar de consecinţele păcatului, ci pentru a ne salva şi de păcatul însuşi. Mântuirea nu este ceva negativ, nu este doar absenţa a ceva. Domnul nu a venit doar pentru a îndepărta ceva – vinovăţia noastră, ci pentru a oferi ceva – biruinţa asupra păcatului. Dacă Dumnezeu ne-ar ierta şi ne-ar lăsă în continuare victime ale puterii păcatului, ar însemna că este complice la păcat. Dumnezeu nu numai că *ne socoteşte* neprihăniţi prin atribuirea meritelor jertfei Sale răscumpărătoare, ci El ne şi *face* neprihăniţi, prin împărtăşirea vieţii Sale biruitoare.

Dacă aveţi nevoie de o asigurare în plus cu privire la faptul că putem avea biruinţa, după o citire atentă a întregului capitol şase din Romani, citiţi următoarele texte:

1Corinteni 15:57 – „Dar, mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruinţa prin Domnul nostru Isus Hristos!”

1Ioan 5:4 – „Pentru că oricine este născut din Dumnezeu biruieşte lumea; şi ceea ce câştigă biruinţa asupra lumii, este credinţa noastră”.

Filipeni 2:5 – „Să aveţi în voi gândul acesta care era şi în Hristos”.

2Corinteni 5:21 – „Pe cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca să fim neprihănirea lui Dumnezeu”.

1Ioan 3:6 – „Oricine rămâne în El, nu păcătuieşte; oricine păcătuieşte, nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut”.

Să revenim pentru un moment la analogia cu acea persoană supusă hipnozei, care reuşise să ia un pahar de pe masă, deoarece fusese convinsă că nu este în stare să realizeze

lucrul acesta. Oare Satana nu este capabil să imobilizeze biserica prin puterea lui hipnotică, sugerându-i că ascultarea este ceva imposibil?

Nimeni nu se angajează într-un efort serios pentru a face ceva despre care crede că este imposibil de realizat. Evident deci că cei care cred că nu pot trăi fără păcat, nici nu încearcă să trăiască fără păcat. Nici o persoană raţională nu şi-ar pierde timp şi energie într-o luptă inutilă pentru a nu obţine nimic.

Aceasta ne conduce la o întrebare interesantă: Poate cineva să creadă că nu există nici o cale de a înceta să păcătuiască şi, în acelaşi timp, să-şi propună să nu mai păcătuiască? Logic, pare foarte puţin probabil, dacă nu chiar imposibil. Cu toate acestea, Biblia ne porunceşte: „nu purtaţi grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziţi poftele". Romani 13:14. Oare nu cumva susţinând că este imposibil să nu păcătuieşti, nu facem decât să deschidem porţile păcatului?

Celui ce va birui

Întreaga carte a Apocalipsei se adresează celor şapte biserici din Asia. În fiecare mesaj, sunt menţionaţi cei care s-au bucurat de o deosebită apreciere şi de făgăduinţa răsplătirii cereşti. Fără nici o excepţie, binecuvântările sunt destinate în exclusivitate „celui ce va birui". Cele şapte biserici simbolizează etapele istorice ale bisericii creştine de la apostoli şi până la încheierea timpului. Dacă biruinţa asupra păcatului nu este posibilă, nici un suflet care a trăit în aceste secole, nu va fi mântuit.

A nega posibilitatea biruinţei depline asupra păcatului, înseamnă a-L lipsi pe Dumnezeu de gloria misiunii Lui. Biblia spune că El a venit ca să nimicească lucrările diavolului. Aceste lucrări sunt lucrările păcatului. Dacă nimeni nu a primit puterea lui Dumnezeu pentru a birui pe deplin păcatul, acuzaţiile diavolului ar trebui confirmate, iar cerinţele lui Dumnezeu ar trebui prezentate ca fiind prea grele pentru a fi respectate.

Domnul Isus declara că a venit „să caute şi să mântuiască ceea ce era pierdut". Luca 19:10. Prin aceasta voia să spună că nu numai oamenii drepţi aveau nevoie să fie răscumpăraţi. Termenul „ceea ce era pierdut" poate însemna, de asemenea, caracterul fără păcat. Misiunea lui Isus a fost aceea de a contracara şi de a neutraliza întregul plan de răspândire a întinării păcatului conceput de Satana. Refacerea chipului lui Dumnezeu în om constituie un obiectiv foarte important al Evangheliei veşnice. Această lucrare trebuie realizată înainte de venirea Domnului Isus, şi nu ca un efect magic rezultat prin revenirea Lui.

Cartea Apocalipsei prezintă ascultarea ca fiind caracteristica principală a celor răscumpăraţi. „Aici este răbdarea sfinţilor, care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi credinţa lui Isus”. Apocalipsa 14:12. „Şi balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămăşiţa seminţei ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, şi ţin mărturia lui Isus Hristos”. Apocalipsa 12:17. „Ferice de cei ce-şi spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieţii, şi să intre pe porţi în cetate”. Apocalipsa 22:14.

Cât de semnificativă a fost condiţia impusă omului pentru a rămâne în Eden şi de asemenea condiţia pentru a fi reaşezat în Eden. Oricine crede că ascultarea este lipsită de importanţă, să citească încă odată istorisirea dramatică a lui Adam şi Eva. Un act minor a condus la tragedia cumplită din istoria ultimilor şase mii de ani. Mai înainte de a fi din nou în Paradisul pierdut, cei răscumpăraţi trebuie să demonstreze că pot fi înzestraţi cu viaţă veşnică. Prin ascultarea conştiincioasă în timpul acestei vieţi, ei dovedesc că acuzaţiile Satanei sunt în mod categoric false. Loialitatea lor statornică este o garanţie veşnică a siguranţei împărăţiei reinstaurate a lui Dumnezeu.

Ce putem spune, deci, cu privire la cei care privesc cu atâta uşurinţă importanţa faptelor bune ale ascultării? Ei sunt în pericolul unei grave erori şi se joacă pe terenul minat al Satanei. Cea mai glorioasă experienţă a unui adevărat convertit este aceea de a sfărâma obiceiul îngăduinţei de sine şi al păcatului. Sub conducerea Duhului lui Dumnezeu, obiceiurile fireşti pot fi învinse şi alungate din viaţă. Prin credinţa în făgăduinţele lui Dumnezeu, în viaţa celui dispus să renunţe la cultivarea păcatului se poate revărsa o putere incredibilă.

Dumnezeu doreşte cu ardoare ca noi să-L credem pe cuvânt şi să cerem puterea făgăduită de El. Aceasta este singura cale care duce spre adevărata victorie. Dar, nici un om care nu crede că biruinţa este posibilă, nu poate ajunge la ea. Recitiţi asigurările Bibliei. Nu încercaţi să le interpretaţi în aşa fel încât să se potrivească slăbiciunii şi eşecurilor din experienţa voastră umană. Înţelesul lor este exact aşa cum stă scris. Eliberarea vă aparţine, pentru că le credeţi şi pentru că le cereţi.

În momentul acesta, trebuie să ne oprim şi să ne referim la o obiecţie adresată întotdeauna celor care cred în biruinţa deplină. Li se spune ceva care sună cam aşa: Dacă crezi că este posibil să trăieşti fără păcat, poţi să declari că viaţa ta este liberă de păcat?

Deşi întrebarea merită un răspuns, ar trebui subliniat faptul că obiecţia nu este relevantă în dezbaterea subiectului. Dacă Biblia stabileşte un adevăr, acesta ar trebui acceptat pe temeiul autorităţii inspirate şi nu pe baza experienţei celui care îi expune. Dacă biruinţa deplină asupra păcatului este posibilă prin Hristos, atunci aceasta constituie un adevăr,

indiferent dacă predicatorul l-a trăit sau nu. Mai mult, lucrarea sfinţirii se desfăşoară în mod progresiv, este o experienţă de o viaţă întreagă şi nu poate fi considerată încheiată din punct de vedere al timpului. Chiar dacă cineva a încetat să comită orice fel de păcat cunoscut, tot nu s-ar putea lăuda că este fără păcat. De fapt, cu cât o persoana este mai aproape de starea de desăvârşire, cu atât este mai puţin înclinată să recunoască aceasta. Deoarece, cu cât se apropie mai mult de Isus, cu atât mai nedesăvârşit va părea în proprii săi ochi.

O altă obiecţie posibilă este aceea că doctrina biruinţei asupra păcatului ar mult prea idealistă şi mult prea complicată din punct de vedere teologic, pentru a fi aplicabilă în practică. Dar nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Chiar şi un copil poate înţelege modalitatea simplă de a primi făgăduinţele Bibliei prin credinţă. Nu există nici un viciu sau păcat cunoscut omului, care nu poate fi învins prin credinţă.

În minutele următoare, veţi putea înţelege frumuseţea acestui plan divin al victoriei. Veţi învăţa cum să încetaţi să fumaţi, să blestemaţi, să mâncaţi în exces, să bârfiţi sau să comiteţi oricare alt păcat. Nimic să nu vă distragă atenţia în timp ce citiţi paragraful următor. Acesta ar putea fi un punct de răscruce a vieţii voastre şi ar putea valora mai mult decât toţi banii din lume. Pentru că există atât de mulţi care se luptă cu ţigările, voi folosi acest obicei ca ilustraţie a biruinţei despre care vorbim. Aplicaţi textul Bibliei la problema voastră şi apoi urmaţi patru paşi spre o victorie glorioasă.

Secretul biruinţei

Aţi auzit despre procesul treptat de câştigare a biruinţei asupra fumatului, sau asupra oricărui alt păcat? Este ceea ce uneori se numeşte metoda „paşilor mărunţi”, dar, în general, nu dă rezultate. Da; parţial funcţionează, desigur, deoarece după un număr de ani, vârsta se mai îngrijeşte de unele păcate şi ispite, iar timpul le rezolvă pe toate celelalte, odată cu moartea. Dar ştiţi de ce „străduinţa” nu dă rezultate în învingerea diavolului?

De ce nu putem lupta împotriva diavolului în aşa fel încât să-l alungăm în câteva luni? Pentru că diavolul este mai puternic decât noi. Putem lupta cu el timp de un an, dar la sfârşitul anului, tot el ar fi mai puternic. Străduinţa nu va reuşi niciodată să zdrobească puterea păcatului, nici măcar într-un singură situaţie, deoarece ne confruntăm cu un duşman care va fi întotdeauna mai puternic decât noi. Prin urmare, care este răspunsul la slăbiciunile şi înfrângerea noastră? Această întrebare ne conduce la cel mai plăcut şi mai sublim secret din Cuvântul lui Dumnezeu. Să-l studiem cu atenţie şi multă rugăciune.

Mai întâi, trebuie să înţelegem că darurile Cerului sunt la dispoziţia noastră, a tuturor, în virtutea făgăduinţelor Bibliei, şi le primim prin credinţă. Apostolul Petru descrie „făgăduinţele mari şi minunate” şi ne asigură că „prin acestea putem fi părtaşi ai naturii divine”. 2Petru 1:4. Fiecare făgăduinţă conţine o putere intrinsecă, şi se împlineşte pentru toţi cei care o cer în credinţă. Dar atât de puţini sunt dispuşi să creadă că binecuvântările făgăduite intră în posesia lor, chiar în clipa în care îşi manifestă credinţa. De ce este atât de greu să crezi în mod simplu, că Dumnezeu va face ceea ce a promis?

Acum să ne îndreptăm direct spre miezul subiectului biruinţei şi să parcurgem cei patru paşi biblici simpli, pe care fiecare credincios îi poate urma pentru a primi puterea lui Dumnezeu. Următoarele patru texte vor clarifica această uimitoare lucrare. *Primul*: „Dar, mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruinţa prin Domnul nostru Isus Hristos!” Îngăduiţi ca mintea să savureze mesajul fantastic al acestor cuvinte. *Biruinţa este un dar!* Noi nu o câştigăm prin eforturile noastre, şi nici nu o merităm pe temeiul vreunei aşa-zise sfinţenii. Singurul lucru pe care-l avem de făcut este să o cerem, iar biruinţa ne va fi dată gratis de către Domnul Hristos. El este singurul care a câştigat vreodată victoria asupra Satanei, şi dacă noi vom avea vreodată victoria, aceasta va fi doar ca un dar din partea Lui.

Îngăduiţi-mi să vă întreb ceva. Simţiţi în viaţa voastră nevoia biruinţei asupra unor vicii nenorocite care vă înrobesc? Unii sunt sclavii apetitului, ai alcoolului sau tutunului. Alţii luptă fără succes împotriva mâniei, imoralităţii sau spiritului lumesc. Biblia vă spune că puteţi primi biruinţa ca dar prin Domnul Hristos. Aveţi încrederea că El vă va da puterea pe care I-o cereţi? Cât de siguri puteţi fi că Dumnezeu va răspunde imediat rugăciunii voastre? Iată cât de siguri puteţi fi – la fel de siguri pe cât de adevărate sunt cuvintele lui Hristos! Cel de-*al doilea* text este Matei 7:11: „Deci, dacă voi, care sunteţi răi, ştiţi să daţi daruri bune copiilor voştri, cu cât mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce I le cer!”

Biruinţa asupra tutunului, sau a oricărui alt rău moral sau trupesc, este un lucru bun? Desigur că este! Atunci, nici măcar nu trebuie să vă întrebaţi dacă este după voia lui Dumnezeu! El ne-a spus deja în Biblie că voia Lui este să nimicească lucrările păcatului şi pe Diavol. Dacă ne rugăm pentru mai mulţi bani sau pentru un loc de muncă mai bun, trebuie să cerem întotdeauna cu dispoziţia de a urma voia Lui, dar biruinţa asupra păcatului este promisă fiecărui om care o cere în credinţă.

Va oferi Dumnezeu biruinţa atunci când îi cerem aceasta? Isus a spus că doreşte să ne ofere lucruri bune, mai mult decât dorim noi să le oferim mâncare copiilor noştri când le e foame. El aşteaptă să onoreze credinţa voastră şi să „se îngrijească de toate trebuinţele voastre, după bogăţia Sa, în slavă, în Isus Hristos”. Filipeni 4:19. Aceste asigurări sunt atât de

nelimitate şi de vaste în perspectivele pe care le deschid, încât minţile noastre sunt copleşite de ele. De ce suntem noi atât de reţinuţi când trebuie să le aplicăm pentru a primi bogăţiile harului? De ce este atât de greu să credem că Dumnezeu a intenţionat să spună exact ceea ce a spus? El îşi va ţine fiecare promisiune.

Credinţa împlineşte făgăduinţa

Acum apare următoarea întrebare. Cum ştim că avem biruinţa, după ce am cerut-o lui Dumnezeu? Pur şi simplu pentru că El a declarat că o vom avea. Dumnezeu nu a minţit. Putem să credem făgăduinţa Sa. Chiar în clipa în care cerem, trebuie să acceptăm împlinirea ca fapt, să-I mulţumim pentru darul primit, să ne ridicăm şi să acţionăm ca şi când s-a realizat. Nici un fel de senzaţii, sentimente sau semne nu trebuie aşteptate sau cerute ca dovadă a faptului că ni s-a răspuns. Împlinirea făgăduinţei se auto declanşează eliberând puterea ca răspuns al credinţei noastre şi numai al credinţei.

Aceasta ne conduce la cel de-al *treilea* text, aflat în Romani 6:11: „Tot aşa şi voi înşivă, socotiţi-vă morţi faţă de păcat, şi vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru”. Cuvântul „socotiţi-vă” înseamnă a crede sau a considera ca fiind deja realizat. Fiecare element al credinţei trebuie focalizat asupra rugăciunii pentru primirea biruinţei, iar apoi biruinţa trebuie considerată ca fiind realizată. Vă amintiţi cum a mers Petru pe apă? El I-a cerut lui Isus să îl facă în stare să păşească pe valurile învolburate, iar Domnul Isus l-a chemat la El. Dar, câtă timp a realizat Petru acel act imposibil de a merge pe apă? Biblia spune: „Când a văzut că vântul era tare, s-a temut; şi fiindcă începea să se afunde, a strigat: ‚Doamne, scapă-mă!’” Matei 14:30.

De ce i-a fost frică lui Petru? Lui Petru i-a fost frică să nu se scufunde. În ciuda asigurării primite de la Domnul Isus, că poate umbla în siguranţă pe apă, Petru a început să se îndoiască de cuvântul Domnului. Atunci a început să se scufunde. Atât timp cât a crezut promisiunea făcută de Isus şi a acţionat prin credinţă, Petru a păşit în siguranţă pe apă. Când s-a îndoit, Petru s-a scufundat.

Care este lucrul pe care îl consideri imposibil în propria ta viaţă? Poate că nu este umblatul pe apă, ci biruinţa fumatului. Domnul Hristos spune: „Vino la mine. Eu îţi voi da biruinţa”. Atât timp cât crezi că ai fost eliberat, vei avea biruinţa. E simplu. Exact atât de simplu precum pare să fie. Chiar în momentul în care ceri biruinţa, aceasta este instaurată în viaţa ta asemenea unui rezervor de putere. Deşi nu o simţi, ea este acolo. Şi va rămâne acolo atâta vreme cât o accepţi prin credinţă.

Pentru unii, eliberarea este atât de dramatică, încât îşi pierd până şi pofta pentru păcat. Uneori, persoane care au fost dependente de tutun sunt eliberate, nu numai de obiceiul de a fuma, ci şi de dorinţa pentru fumat. Dar, *nu acesta este modul obişnuit în care lucrează Dumnezeu*. De obicei, dorinţa rămâne, însă, în momentul ispitei, puterea de a te abţine de la păcat izvorăşte din interior. Credinţa acceptă faptul eliberării şi afirmă în mod neîncetat biruinţa ca realitate sigură aflată în posesia celui credincios.

Ultimul pas pe calea spre biruinţă este descris în cel de-*al patrulea text*, Romani 13:14. „Ci îmbrăcaţi-vă în Domnul Isus Hristos, şi nu purtaţi grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziţi poftele". Romani 13:14. Încrederea în primirea puterii lui Dumnezeu este atât de profundă, încât nici măcar situaţiile în care cădem din nou sub puterea păcatului nu o poate clinti. În cele mai multe cazuri, vechea metodă a „străduinţelor" personale pregăteau dinainte ocaziile pentru cădere. Ţigaretele erau puse într-un sertar, iar fumătorul îşi spunea în sinea lui: „Am de gând să mă străduiesc să nu mai fumez niciodată, iar dacă nu voi reuşi, ştiu unde am pus ţigările". Dar, dacă folosim metoda „încrederii", nu mai avem nici un motiv să ne temem că vom cădea din cauza slăbiciunii naturii umane. Biruinţa nu depinde de propria noastră putere, ci de puterea lui Dumnezeu. Noi putem cădea, dar El nu poate să cadă. Ţigările sunt aruncate. Toate planurile care ar putea implica, într-o oarecare măsură, compromisul, sunt abandonate.

Micul Jimmy era necăjit deoarece plecase la înot împotriva poruncilor mamei. Când a fost întrebat de ce fusese neascultător, Jimmy a răspuns: „Pentru că am fost ispitit". Atunci, mama i-a spus: „Am observată că ţi-ai luat cu tine costumul de baie azi dimineaţă. De ce ai făcut-o?" Jimmy a răspuns: „Pentru că mă aşteptam să fiu ispitit". Cât de tipic pentru cei care nu numai că se încred în propriile lor puteri pentru a birui. Dar se şi pregătesc să fie învinşi. Îşi iau costumul de baie cu ei. Dar când suntem cu Dumnezeu nu mai există nici o pregătire pentru păcat.

Cineva ar putea obiecta arătând că există pericolul descurajării. Ce se va întâmpla dacă persoana într-adevăr va cădea? Şi Petru începuse să se scufunde. Dacă biruinţa este pierdută, nu va fi zguduită încrederea în Dumnezeu? Nu. Deoarece scufundarea lui Petru nu are nici o legătură cu aşa-zisul eşec al puterii divine. Ea nu a schimbat dorinţa lui de a merge pe apă. Ci doar i-a arătat nevoia unei credinţe şi mai puternice, care să îl facă în stare să asculte porunca Mântuitorului. Credinţa noastră poate slăbi. Este posibil să avem nevoie să ni se reamintească de nevoia unei dependenţe totale de puterea divină. Dar aceasta nu micşorează planul minunat al lui Dumnezeu de a oferi putere şi biruinţă prin „făgăduinţele mari şi minunate" ale Bibliei. Fără credinţa celui aflat în nevoie, făgăduinţele nu se pot împlini, chiar dacă sunt rostite de

Dumnezeu. Limitele sunt clar definite în cuvintele lui Isus: „Facă-se după credinţa ta”. Matei 9:29.

Aceasta este metoda, prieteni, în toată simplitatea ei. *Şi dă rezultate!* Dacă vreţi să fiţi eliberaţi, dă rezultate. Nimic nu-l poate ajuta pe cel care nu vrea să renunţe la ţigarete. Dar, dacă voiţi, minunea se realizează. Nu trebuie decât să întindeţi mâna credinţei şi *biruinţa, puterea şi eliberarea* sunt ale voastre. Credeţi şi afirmaţi chiar în clipa aceasta. Dumnezeu doreşte să fiţi eliberaţi.